

De denkfout

Het is vrijdag en ik heb een *shitload* aan werk liggen. Nog twee illustratieopdrachten en ik moet nog een column schrijven, god weet waarover. Dus ik sta vroeg op, en ga met lichte tegenzin, want prachtig weer, aan de slag. Als ik de computer heb aangezet, maak ik eerst een kop koffie voor mezelf, en terwijl de machine pruttelt, krijg ik een appje van een goede vriend. 'Hey, het is mooi weer, heb je zin om te gaan wandelen met de boys?' Hij weet dat ik een pleurishekel heb aan het woord 'kids', daarom denkt hij dat 'boys' een goed alternatief is, wat natuurlijk niet zo is, maar dat terzijde. Ik stuur een berichtje terug: ik moet thuiswerken vandaag.

“ **Hij gaat zo meteen terugsturen: 'Je hebt toch wel even tijd om te wandelen?'** ”

Ik leg de telefoon geïrriteerd weg, want ik weet al wat er volgt. Ik wéét gewoon dat hij zo meteen een bericht zal sturen in de trant van: 'Je hebt toch wel even tijd om te wandelen?', gevolgd door een stuk of wat smileys. Want zo gaat het namelijk voortdurend.

Ik begin me kwaad te maken. Het is ook altijd hetzelfde. Als je gewoon van negen tot vijf naar kantoor gaat, vraagt niemand je om de middag vrij te nemen, maar een freelancer, die heeft blijkbaar niks te doen. Mensen lijken soms te denken dat ik in een andere dimensie leef, waarin tijd rekbaar is, en je dingen best 'even tussendoor' kunt doen. En nemen het mij kwalijk als ik geen tijd voor hen kan vrijmaken. Hoe vaak heb ik dat al niet meegemaakt: ik kan niet mee, omdat ik nog werk heb liggen, en dan krijg ik te

horen: maar dat kan je morgen toch ook doen? Alsof ik geen deadlines heb! Ik ben dan misschien eigen baas, maar dat maakt het heus niet makkelijker. Mijn klanten vinden allemaal (terecht) dat ze op de eerste plek komen, en ze gaan echt geen rekening houden met elkaar! Inmiddels laaiend verbrand ik mijn mond aan de hete koffie. Maar, bedenk ik me, dit is wel een relevant onderwerp, een probleem onder zzz'ers. Eigenlijk best een goed onderwerp voor een column.

Dit voorval ga ik dus mooi gebruiken; hoe die vriend me appt om te gaan wandelen, en vervolgens lak heeft aan het feit dat ik gewoon moet werken. Hij bagatelliseert mijn werk en daarmee ook mijn hele carrière in feite! Nog steeds boos maar enthousiast begin ik te tikken. Dan trilt mijn telefoon. 'Jammer', appt hij terug. 'Werk ze nog!'

Klote vrienden. Niks heb je eraan.

► Geertje (39) woont samen met haar vriend. Zij omschrijft zichzelf als 'dagjesmens, ervaringsdeskundige en meester van de ongemakkelijke stilte'.

